

Ο Θρήνος του Αδάμ (Αρχιμ. Σωφρόνιος)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : Φεβρουαρίου 26, 2014

Ὁ Αδάμ, ὁ πατέρας τῆς οἰκουμένης, ἐγνώριζε τόν Παράδεισο τή γλυκύτητα τῆς θείας ἀγάπης. Ἔτσι, μετά τήν ἔξωσή του ἀπό τόν Παράδεισο γιά τό ἀμάρτημά του, ἐγκαταλειμμένος ἀπό τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, θλιβόταν πικρά καί ὀδυρόταν μέ βαθεῖς στεναγμούς. Ὅλη ἡ ἔρημος ἀντηχοῦσε ἀπό τούς λυγμούς του. Ἡ ψυχή του βασανιζόταν μέ τή σκέψη: «Ἐλύπησα τόν ἀγαπημένο μου Θεό». Δέν μετάνιωνε τόσο γιά τήν Ἐδέμ καί τό κάλλος της, ὅσο γιά τήν ἀπώλεια τῆς θείας ἀγάπης, πού τραβᾷ ἀχόρταγα τήν ψυχή στό Θεό.

Τό ἴδιο καί κάθε ψυχή πού γνώρισε μέ τό Ἅγιο Πνεῦμα τό Θεό κι ὕστερα ἔχασε τή χάρη, δοκιμάζει τό ἀδαμιαῖο πένθος. Θλίβεται ἡ ψυχή καί μεταμελεῖται σφοδρῶς, ὅταν προσβάλλη τόν ἀγαπημένο Κύριο.

Βασανιζόταν κι ὀδυρόταν στή γῆ ὁ Αἰὼν καί ἡ γῆ δέν τοῦ ἔδινε χαρά. Νοσταλγοῦσε τό Θεό κι ἐφώναζε:

Διψᾷ ἡ ψυχή μου τόν Κύριο καί Τόν ἀναζητῶ μέ δάκρυα. Πῶς νά μὴν Τόν ζητῶ;

Ὅταν ἤμουν μαζί Του, ἀγαλλόταν εἰρηνικά ἡ ψυχή μου καί ἤμουν ἀπρόσιτος γιά τούς ἐχθρούς.

Τώρα ὁμως ἀπέκτησε ἐξουσία πάνω μου τό πονηρό πνεῦμα καί κλονίζει καί τυραννεῖ τήν ψυχή μου. Γι' αὐτό λιώνει ἡ ψυχή μου γιά τόν Κύριο μέχρι θανάτου. Τό πνεῦμα μου ὀρμᾷ πρὸς τό Θεό καί τίποτε τό γῆϊνο δέν μέ παρηγορεῖ· κι ἡ ψυχή μου δέν βρίσκει πουθενά παρηγοριά, ἀλλά ποθεῖ διψασμένα νά Τόν δῆ καί νά Τόν ἀπολαύσῃ ὡσότου χορτάσῃ. Δέν μπορῶ νά Τόν λησμονήσω οὔτε στιγμή κι ἀπό τόν πολύ μου πόνο στενάζω καί ὀδύρομαι: Ἐλέησόν με ὁ Θεός, τό παραπεσόν Σου πλάσμα».

Ἔτσι ὀδυρόταν ὁ Αἰὼν καί ἔτρεχαν ποτάμι τά δάκρυα ἀπό τό πρόσωπό του κι ἔπεφταν στό στήθος του καί στή γῆ.

Μέ δέος ἄκουγε ὅλη ἡ ἔρημος τούς στεναγμούς του.

Ζῶα καί πουλιά σιωποῦσαν ἀπό θλίψη.

Κι ὁ Ἀδάμ ὀδυρόταν, γιατί μέ τό ἀμάρτημά του στερήθηκαν ὅλοι τήν εἰρήνη καί τήν ἀγάπη.

Ἦταν μεγάλη ἡ θλίψη τοῦ Ἀδάμ μετά τήν ἐξορία του ἀπό τόν Παράδεισο. Σάν εἶδε ὅμως τό γυιό του Ἄβελ σκοτωμένο ἀπό τόν Κάϊν, αὐξήθηκε ἀκόμα πιά πολύ ἡ θλίψη τοῦ Ἀδάμ· φοβερά στενοχωρημένος κοίταζε κι ἔκλαιγε:

«Ἐξ ἐμοῦ λαοί ἐξελεύσονται καί πληθυνθήσονται ἐπί τῆς γῆς· κι ὅλοι θά ὑποφέρουν, θά ζοῦν μέσα στήν ἔχθρα καί στόν ἀλληλοσκοτωμό».

Κι ἦταν ἡ θλίψη του μεγάλη σάν τόν ὠκεανό· καί τήν καταλαβαίνουν μόνου οἱ ψυχές πού γνώρισαν τόν Κύριο καί τήν ἀνείπωτη ἀγάπη Του.

Κι ἐγώ ἔχασα τή χάρη καί φωνάζω μαζί μέ τόν Ἀδάμ:

«Σπλαχνίσου με Κύριε. Δῶσε μου πνεῦμα ταπεινώσεως καί ἀγάπης».

Ὡ ἀγάπη τοῦ Κυρίου! Ὅποιος σέ γνώρισε, σ' ἀναζητεῖ ἀκούραστα καί φωνάζει μέρα καί νύχτα:

«Σέ ποθῶ, Κύριε, καί Σ' ἀναζητῶ μέ δάκρυα. Πῶς νά μή Σέ ζητῶ; Ἐσύ μοῦ ἔδωσες νά Σέ γνωρίσω μέ τό Ἅγιο Πνεῦμα, κι αὐτή ἡ θεία γνώση τραβᾷ ἀδιάκοπα τήν ψυχή μου κοντά Σου».

Θρηνεῖ ὁ Ἀδάμ:

«Δέν μέ τέρπει ἡ σιγή τῆς ἐρήμου.

Δέν μέ τραβοῦν τῶν βουνῶν τά ψηλῶματα.

Δέν μ' ἀναπαύει ἡ ὁμορφιά τῶν δασῶν καί τῶν λειβαδιῶν.

Δέν καταπραΰνει τόν πόνο μου τῶν πουλιῶν τό κελάδημα.

Τίποτε, τίποτε δέν μοῦ δίνει τώρα χαρά.

Ἡ ψυχή μου ράγισε ἀπό τήν πολύ στενοχώρια.

Τόν ἀγαπημένο Θεό μου ἐπρόσβαλα.

Κι ἂν μέ ξανάπαιρνε στόν παράδεισο ὁ Κύριος καί ἐκεῖ θά θρηνοῦσα λυπητερά, πονεμένα.

Γιατί πίκρανα τόν αγαπημένο μου Θεό».

Διωγμένος από τόν Παράδεισο ὁ Ἀδάμ ἀνάβλυζε πηγές ἀπό δάκρυα ἀπό τήν πληγωμένη του καρδιά. Τό ἴδιο κάθε ψυχή πού γνώρισε τόν Κύριο θρηνεῖ γι' Αὐτόν καί λέει:

«Ποῦ εἶσαι, Κύριε;

Γιατί κρύβεις τό πρόσωπό Σου;

Πολύν καιρό τώρα δέν βλέπει τό Φῶς Σου ἡ ψυχή μου καί

Σ' ἀποζητᾷ θλιμμένη.

Ποῦ εἶναι ὁ Κύριός μου;

Γιατί δέν Τόν βλέπω στήν ψυχή μου;

Τί Τόν ἐμποδίζει νά κατοικεῖ ἐντός μου;

Δέν ὑπάρχει μέσα μου, λοιπόν, ἡ ταπείνωση τοῦ Χριστοῦ καί ἡ ἀγάπη γιά τούς ἐχθρούς.

Γιατί ὁ Θεός εἶναι ἀγάπη, ἄπειρη καί ἀνερμήνευτη».

Πορευόταν πάνω στή γῆ ὁ Ἀδάμ καί δάκρυζε ἀπό τό σφίξιμο τῆς καρδιάς καί μέ τό νοῦ συλλογιζόταν ἀδιάκοπα τό Θεό. Κι ὅταν τό ταλαιπωρημένο του σῶμα δέν εἶχε πιά δάκρυα, τότε φλογιζόταν γιά τό Θεό τό πνεῦμα του, γιατί δέν μπορούσε νά λησμονήσει τόν Παράδεισο καί τήν ὠραιότητά του. Ἀγαποῦσε ὅμως ὅλο καί πιά πολύ τό Θεό ἡ ψυχή τοῦ Ἀδάμ καί συνεχῶς ὀρμοῦσε μέ τή δύναμη αὐτῆς τῆς ἀγάπης πρὸς Αὐτόν.

Ψάλλε μας, Ἀδάμ, τοῦ Κυρίου τό ἄσμα, γιά νά χαρῆ ἡ καρδιά μου γιά τόν Κύριο καί νά σηκωθῆ νά Τόν ὑμνήσῃ καί νά Τόν δοξολογήσῃ, ὅπως Τόν δοξάζουν στούς οὐρανοῦς τά Χερουβείμ καί τά Σεραφεείμ κι ὅλες οἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν.

Τραγούδησέ μας, Ἀδάμ, πατέρα μας, τήν ὠδή τοῦ Κυρίου, γιά νά τήν ἀκούσῃ ὅλη ἡ γῆ καί νά ὑψώσουν ὅλα τά παιδιά σου τό νοῦ τους στό Θεό καί νά αἰσθανθοῦν τήν γλυκύτητα τοῦ οὐράνιου ὕμνου, ξεχνώντας τίς θλίψεις τῆς γῆς.

Πές μας, Ἀδάμ, πατέρα μας, μίλησε στά παιδιά σου γιά τόν Κύριο. Ἡ ψυχή σου ἐγνώριζε τόν Θεό, ἐγνώριζε καί τή γλυκύτητα καί τήν ἀγαλλίαση τῆς Ἐδέμ, καί τώρα

κατοικείς στους ούρανοους και βλέπεις τή δόξα τοῦ Κυρίου.

Πές μας, πῶς δοξάζεται ὁ Κύριός μας γιά τά πάθη Του και πῶς ψάλλονται οἱ ὠδές στους ούρανοους και πόσο γλυκειές εἶναι αὐτές οἱ ὠδές πού τραγουδιοῦνται μέ τό Ἅγιο Πνεῦμα.

Μίλα μας γιά τή δόξα τοῦ Κυρίου και πόσο σπλαγχνικός εἶναι.

Μίλησέ μας και γιά τήν ἁγία Θεοτόκο. Πῶς μεγαλύνεται στους ούρανοους και μέ ποιούς ὕμνους τήν μακαρίζουν.

Πές μας πῶς ἀγάλλονται ἐκεῖ οἱ Ἅγιοι και πῶς τούς καταυγάζει ἡ χάρη· πῶς ἀγαποῦν τόν Κύριο και μέ ποιάν ἅγια ταπείνωση παρουσιάζονται μπροστά στό θρόνο Του.

Παρηγόρησε, Ἀδάμ, και χαροποίησε τίς θλιμμένες μας ψυχές.

Διηγήσου μας, τί βλέπεις στους ούρανοους;

Δέν ἀποκρίνεσαι; Γιατί αὐτή ἡ σιγή;

Νά, θλίβεται ὅλη ἡ γῆ.

Ἦ ἀπό τή Θεία ἀγάπη δέν μπορεῖς οὔτε κἄν νά μάς θυμηθῆς;

Ἦ βλέπεις τή Θεομήτορα στή δόξα της και δέν μπορεῖς νά ἀποχωριστῆς ἀπ' αὐτή τήν οὐράνια ὄπτασία; Και γι' αὐτό ἀφήνεις τά θλιμμένα παιδιά σου χωρίς λόγια στοργῆς, γιά νά ξεχάσωμε τά δεινά τῆς ἐπίγειας ζωῆς μας;

Ἀδάμ, πατέρα μας, δέν ἀποκρίνεσαι;

Ἐσύ βλέπεις τή θλίψη τῶν γυιῶν σου στή γῆ.

Γιατί τάχα αὐτή ἡ σιωπή;

Ὁ Ἀδάμ λέγει:

«Ἀφήστε με στήν εἰρήνη, ἀγαπητά μου παιδιά. Δέν μπορῶ ν' ἀποχωριστῶ ἀπό τή θέα τοῦ Θεοῦ. Ἡ ψυχή μου λαβώθηκε ἀπό τήν ἀγάπη τοῦ Κυρίου και σκιρτᾷ μέ τήν ἀγαθότητά Του. Ὅσοι ζοῦν στό Φῶς τοῦ Προσώπου τοῦ Δεσπότη δέν μποροῦν νά θυμηθοῦν τά γήϊνα».

– Αδάμ, πατέρα μας, μάς έγκατέλειπες, τά όρφανά παιδιά σου, ενώ βυθιζόμαστε στην άβυσσο τών δεινών τής γής; Πές μας, τουλάχιστον, πώς μπορούμε νά εύαρεστήσωμε στό Θεό;

Άκουσε τά παιδιά σου, πού εΐναι σκορπισμένα σ' όλη τή γή. Ό νοϋς τους εΐναι συγχυσμένος καί δέν μπορεί νά συλλάβη τό Θεΐο, καί πολλοί άποστάτησαν άπό τό Θεό καί ζώντας στό σκοτάδι πορεύονται στίς άβύσσους του άδη.

– Μή διακόπτετε τήν έκστασή μου. Βλέπω τή Θεομήτορα δοξασμένη καί δέν μπορώ ν' άποσπάσω τό νοϋ μου άπό τή θεϊκή τούτη θεωρία καί νά σάς μιλήσω.

Βλέπω καί τούς άγιους Προφήτες καί Αποστόλους κι έκπλήττομαι πώς μοιάζουν όλοι τους μέ τόν Κύριο Ίησοϋ Χριστό, τόν Υίο του Θεοϋ.

Περπατώ στην Έδέμ καί, νά, παντου ή δόξα του Κυρίου, γιατί Αϋτός ζή μέσα μου καί μ' έκανε όμοιο μέ τόν Έαυτό Του.

Έτσι δοξάζει ο Κύριος τόν άνθρωπο.

– Μίλησέ μας, Αδάμ· εΐμαστε παιδιά σου κι ύποφέρουμε στή γή.

Πές μας, πώς μπορούμε νά κληρονομήσωμε τόν παράδεισο, γιά νά βλέπωμε κι έμεΐς, όπως καί σύ, τή δόξα του Κυρίου; Οί ψυχές μας λαχταροϋν γιά τόν Κύριο, ενώ σύ χαίρεσαι καί άγάλλεσαι στους ούρανοϋς μέ τή θεία δόξα.

Σέ ίκετεύομε, παρηγόρησέ μας.

– Γιατί φωνάζετε πρός έμένα, παιδιά μου; Ό Κύριος σάς άγαπά καί σάς έδωσε σωτήριες έντολές. Τηρήσατε τίς έντολές καί άγαπάτε άλλήλους, κι έτσι θά βρήτε τήν άνάπαυση κοντά στό Θεό.

Μετανοείτε κάθε ώρα γιά τά παραπτώματά σας, γιά νά άξιωθήτε νά συναντήσετε τό Χριστό. Ό Κύριος εΐπε:

«Άγαπώ όσους μέ άγαποϋν καί θά δοξάσω όσους μέ δοξάζουν».

– Ω Αδάμ, πρέσβευε γιά μάς, τά παιδιά σου. Η ψυχή μας εΐναι γεμάτη πόνο άπό τίς πολλές μας θλίψεις.

– Αδάμ, πατέρα μας, σύ κατοικείς στους ούρανοϋς καί βλέπεις τόν Κύριο νά κάθεται δοξασμένος στά δεξιά του Πατέρα. Έσύ βλέπεις τά Χερουβείμ καί τά Σεραφείμ κι όλους τούς Άγίους. Έσύ άκοϋς τά ούράνια άσματα καί ή γλυκύτητά τους άπορροφά

τήν ψυχή σου. Ἐμεῖς ὅμως λαχταροῦμε γιά τό Θεό ἀκατάπαυστα, σκυθρωποί καί στερημένοι τή χάρη.

Τραγούδησέ μας κάτι ἀπό τίς ὠδές πού ἀκοῦς στούς οὐρανοῦς, γιά νά τ' ἀκούση ὅλη ἡ γῆ καί νά ξυπνήσουν ὅλοι ἀπό τό θανατερό λήθαργο.

– «Μή μέ κουράζετε, παιδιά μου. Ὁ καιρός τῶν δικῶν μου θλίψεων πέρασε. Ἡ γλυκύτητα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί ἡ τρυφή τοῦ Παραδείσου μ' ἐμποδίζουν νά γυρίσω τήν προσοχή μου στή γῆ. Ἀλλά καί πάλι θά σᾶς πῶ:

Σᾶς ἀγαπᾶ ὁ Κύριος καί ζήσετε κι ἐσεῖς μέ ἀγάπη. Νά πείθεσθε στούς προΐσταμένους σας, νά ταπεινώνετε τίς καρδιές σας, καί τότε θά κατοικήση μέσα σας Πνεῦμα Θεοῦ. Αὐτό ἔρχεται ἡρεμα καί δίνει εἰρήνη στήν ψυχή καί μαρτυρεῖ γιά τή σωτηρία της χωρίς λόγια.

Ψάλλετε ὕμνους στό Θεό μέ ἀγάπη καί πνευματική ταπείνωση, γιατί ὁ Κύριος χαίρετε μ' αὐτό.

– Ὡ Ἀδάμ, ἐμεῖς ψάλλομε, ἀλλά δέν ἔχουμε μέσα μας οὔτε ἀγάπη οὔτε ταπείνωση.

– Μετανοεῖτε καί προσεύχεσθε. Κι ἐγώ μετανοοῦσα γιά πολύν καιρό καί στενοχωριόμουν, γιατί πρόσβαλα τό Θεό καί γιατί μέ τά δικά μου ἁμαρτήματα χάθηκε ἡ εἰρήνη καί ἡ ἀγάπη ἀπό τό πρόσωπο τῆς γῆς. Τά δάκρυά μου χύνονταν στό πρόσωπό μου καί πότιζαν τό στῆθος μου κι ἔπεφταν στή γῆ· κι ὅλη ἡ ἔρημος ἄκουγε τούς στεναγμούς μου.

Ἐσεῖς δέν μπορείτε νά ἐννοήσετε τό βάθος τῆς θλίψεώς μου, οὔτε πῶς ὀδυρόμουν γιά τό Θεό καί τόν Παράδεισο. Στόν Παράδεισο ἤμουν καταχαρούμενος. Μέ εὐφραине τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ κι ἤμουν ἀπαλλαγμένος ἀπό παθήματα. Ὅταν ὅμως διώχτηκα ἀπό τόν Παράδεισο, τότε ζῶα καί πουλιά, πού μ' ἀγαποῦσαν προηγουμένως, ἄρχισαν νά μέ φοβοῦνται καί νά μ' ἀποφεύγουν· οἱ κακοί λογισμοί σπάραζαν τήν καρδιά μου· κρύο καί πείνα μέ βασάνιζαν· ὁ ἥλιος μ' ἔκαιγε καί μ' ἔδερναν οἱ ἄνεμοι· μέ κατάβρεχαν οἱ βροχές καί μέ καταπονοῦσαν οἱ ἀρρώστιες καί τά ὑπόλοιπα δεινά τῆς γῆς. Ἐγώ ὅμως τά ὑπέφερα ὅλα μέ ἀκλόνητη ἐλπίδα στό Θεό.

Καί ἐσεῖς, παιδιά μου, ὑπομείνετε τούς πόνους τῆς μετάνοιας· ἀγαπᾶτε τίς θλίψεις, ἀποξηραίνετε τά σώματά σας μέ ἄσκηση καί ἐγκράτεια, ταπεινώστε τόν ἑαυτό σας κι ἀγαπᾶτε τούς ἐχθρούς, γιά νά κατοικήση μέσα σας τό Ἅγιο Πνεῦμα.

Τότε θά γνωρίσετε καί θά βρῆτε τή Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

Μήν ταραζετε ὅμως τήν εἰρήνη μου. Ἀπό τή θεία ἀγάπη δέν μπορῶ τώρα νά στραφῶ

πρός τή γῆ. Ξέχασα ὅλα τά ἐπίγεια. Ξέχασα ἀκόμα κι αὐτόν τόν Παράδεισο πού ἔχασα, γιατί βλέπω τήν αἰώνια δόξα τοῦ Κυρίου καί τή δόξα τῶν Ἁγίων, πού τό Φῶς τοῦ Προσώπου τοῦ Θεοῦ τούς κάνει νά λάμπουν κι οἱ ἴδιοι σάν κι Αὐτόν.

– Ψάλλε, Ἀδάμ, ψάλλε μας τόν οὐράνιο ὕμνο, γιά ν' ἀκούση ὅλη ἡ γῆ καί νά νοιώση τή γλυκύτητα τῆς θείας ἀγάπης. Ποθοῦμε πολύ ν' ἀκούσωμε αὐτούς τούς γλυκούς ὕμνους, γιατί ψάλλονται μέ τό Ἅγιο Πνεῦμα.

Ὁ Ἀδάμ ἔχασε τόν ἐπίγειο Παράδεισο καί τόν ἀναζητοῦσε μέ θρήνους:

«Παράδεισέ μου, Παράδεισε, θαυμαστέ μου Παράδεισε».

Κι ὁ Κύριος μέ τήν ἀγάπη Του στό σταυρό τοῦ χάρισε ἄλλο Παράδεισο, καλύτερον ἀπό ἐκεῖνον πού ἔχασε, στούς οὐρανοῦς, ὅπου εἶναι τό ἄκτιστο Φῶς τῆς Ἁγίας Τριάδος.

(Ἀρχιμ. Σωφρονίου "Ο ΑΓΙΟΣ ΣΙΛΟΥΑΝΟΣ Ο ΑΘΩΝΙΤΗΣ")

(Πηγή ηλ. κειμένου: imaik.gr)